

“L’Arc Mediterrani és importantíssim”

Alberto Fernández Díaz
(Barcelona, 1961)
és el candidat del PP
a alcalde de Barcelona.
Ha estat el líder dels
populars a Catalunya
fins al 2002, quan
Josep Piqué va agafar
les regnes del partit
per consolidar-se
com a candidat
a la presidència
de la Generalitat.
Fernández Díaz
ha acceptat el relleu
i el repte de defensar
les posicions populars
a Barcelona,
on ja havia estat regidor.

Com valora les mobilitzacions
contra la guerra?

—Les mobilitzacions han demostrat que a Catalunya hi ha molta gent de bona fe, i de millors setiments. I ho hem de respectar. Això sí, sense per això deixar de dir que algunes formacions han fet un clar exercici d’oportunisme i de cinisme polític; i el 25 de maig s’enduran una gran sorpresa...

—Perquè queda massa lluny la guerra de l’Iraq per recordar-la?

—La memòria col·lectiva mai no ha de tenir data de caducitat. Però el 25 de maig els ciutadans saben que el que es decidirà és el futur dels ajuntaments. Per tant, serà un vot en clau municipal per triar quin és el partit que els garanteix més progrés i més benestar.

—Una enquesta d’un diari barceloní deia que l’alcalde de Barcelona, Joan Clos, és valorat més pels electors de centre i centredreta que no pas pels de centre i centreesquerra. Això no li posa la feina molt difícil, a vostè?

—El votant del PP sempre ha estat més respectuós amb la valoració dels líders de les formacions polítiques adversàries que no pas a l’inrevés...

—Menys amb els d’ERC, que sempre surten molt malparats en les valoracions entre els electors del PP, no?

—No, de debò, recordo una d’aquestes dades... Mentre el votant del PP valorava la candidata d’ICV a Barcelona amb un 4,2, el votant d’Iniciativa em valorava amb un 1,9! Amb això vull dir que el votant del PP té un partit molt assenyat, respectuós i moderat.

I amb ERC, bé, el PP i aquesta formació som a les antípodes polítiques. Però jo diria que a Catalunya hem sabut mantenir un model de diàleg i de relació, no sols entre les forces nacionalistes i no nacionalistes, sinó també entre el PP i una opció independentista, com ERC, de la qual he d’expressar, en la meua distància, el reconeixement de la seva legitimitat.

—Aquest “model” de diàleg és impossible a Espanya o al País Basc?

—El diàleg entre CiU i PP a Catalunya ha de ser un bon referent d’entesa entre nacionalistes i no-nacionalistes, que s’hauria d’imitar en llocs com el País Basc. I per això els que volen traslladar el model basc a Catalunya haurien de fer el contrari i traslladar al País Basc la lliçó catalana, on formacions amb discrepàncies ideològiques importants són capaces de mantenir un diàleg. Catalunya ha de ser el referent del País Basc, no a l’inrevés.

—Vostè ha estat el líder del PP de Catalunya entre l’època d’Aleix Vidal-Quadras i la de Piqué. Quina prefereix?

—Sempre respecto el passat, però sóc dels que prefereixo no mirar enre-
re. Per tant, em quedo amb el futur, i amb unes perspectives que crec que seran favorables per al PP, en aquesta nova etapa del postpujolisme. Unes perspectives que vénen pel fet d’haver aconseguit normalitzar la presència del PP en la política catalana. I ho vam aconseguir en l’etapa que jo vaig presidir-lo: ens vam consolidar com a tercera força, hem estat decisius en la governabilitat de Catalunya i hem estat rereguarda de la governabilitat d’Espanya.

—Passem al camp municipal. Vostè ha proposat algunes privatitzacions, com la del Zoo o el Tibidabo. Creu que també es pot fer en sectors com el transport públic, com en altres ciutats europees?

—He de dir que Joan Clos ha estat el primer privatitzador. Ha privatitzat sòl públic de la ciutat de Barcelona —una superfície equivalent a setze illes de l'Eixample—, ha privatitzat serveis com la mateixa atenció ciutadana, fins i tot part del transport públic (el Nit Bus, el Tomb Bus...). Hem d'aprendre a diferenciar entre titularitat i gestió. La titularitat sempre serà pública. No parlem de reduir el protagonisme públic d'una competència, sinó de donar l'oportunitat que hi hagi una gestió privada sota la titularitat pública.

—A banda de l'habitatge, la seguretat és un dels temes que més preocupa. En aquest àmbit, l'alcalde Clos ha aplaudit mesures del Govern espanyol. De nou, quin lloc deixen a vostè?

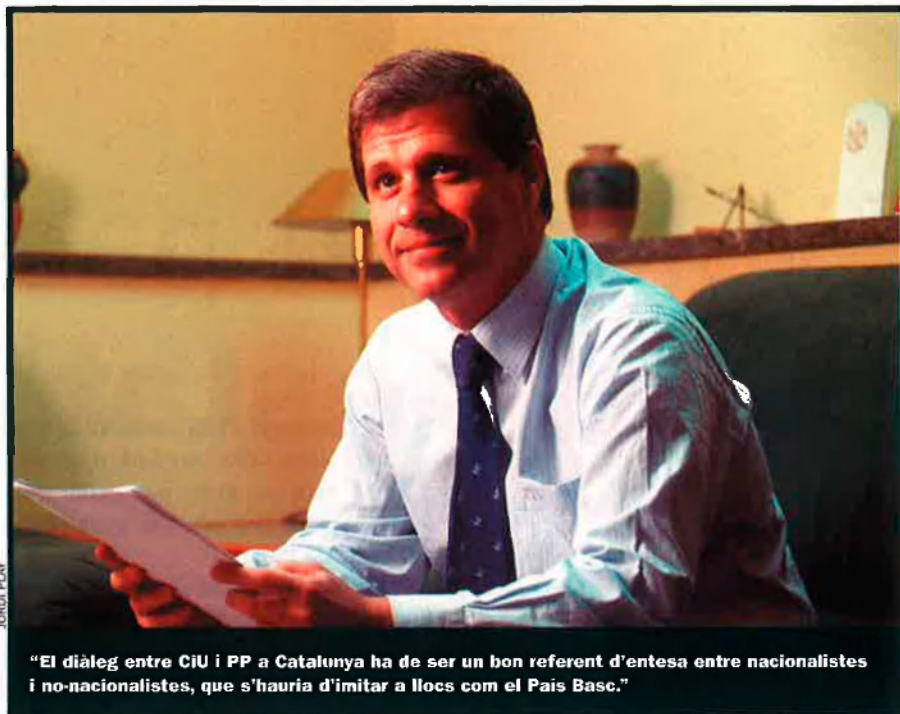
—Joan Clos ha donat suport perquè no pot estar en contra d'unes mesures penals que, de fet, ja va impulsar el PSOE, i, en paral·lel, disminuir la plantilla de la Guàrdia Urbana en un 15%, com ha fet.

—La inseguretat és un aspecte que preocupa a les ciutats. Quan es parla de seguretat sovint es parla d'immigració...

—Tan cert com que seguretat i immigració no es poden identificar és que cada vegada hi ha més delictes a la via pública comesos per persones immigrades. Barcelona necessita una immigració legal i integrada, que tingui tot el suport per poder-se integrar. Però no es pot expressar una actitud passiva davant la immigració il·legal. En els darrers dos anys s'han censat a Barcelona 90.000 persones immigrades, és a dir, l'equivalent a un districte com el de les Corts. Són fluxos d'immigració, per una ciutat d'1,5 milions d'habitants, insostenibles.

—La llengua és un element d'integració. Una enquesta de l'àrea metropolitana constata la reducció de l'ús del català. Cal fer alguna cosa per rectificar la tendència?

—Crec que hi ha enquestes contradictòries. En totes, però, hi ha un element comú: els catalans tenim dues

"El diàleg entre CIU i PP a Catalunya ha de ser un bon referent d'entesa entre nacionalistes i no-nacionalistes, que s'hauria d'imitar a llocs com el País Basc."

llengües, català i castellà. Hem de deixar enrere debats de monolingüisme, ja sigui en castellà o en català. Hem d'avançar decididament cap al trilingüisme: català, castellà i una tercera llengua, com l'anglès, que ens donarà poderosos instruments de comunicació.

—Avui es fa evident el paper d'un eix entre Barcelona i València...

—L'Arc Mediterrani, sí.

—Però l'estat inverteix molt a Madrid i gairebé gens en aquest eix...

—L'estat no havia invertit mai tant a Catalunya, per exemple. En set anys, ha multiplicat per quatre la inversió.

—Però deu ser perquè abans devia ser una inversió de gairebé zero, no?

—Bé, però en els tres últims anys ha invertit més a Catalunya que a la comunitat de Madrid.

—Per les obres del TGV.

—El més important no és subratllar això, sinó mantenir l'esforç d'inversió els propers anys. De fet, el que fem ara és recuperar els greuges que havia patit Catalunya en les inversions de l'estat. I s'han de reforçar infraestructures entre Catalunya i València, l'Arc Mediterrani, és a dir, la nacional 340, un desdoblament des de l'Hospitalet de l'Infant fins a Castelló, i, evident-

ment, anar més enllà de la velocitat mitjana dels Arco i dels Euromed, per apostar també per l'alta velocitat.

Malauradament hem perdut molts anys amb la qüestió lingüística, que és cert que és important, però que no havia de ser l'única. Ens ha fet perdre energies a Catalunya i a València. Les dues zones juntes formem una potent zona de desenvolupament econòmic. Evidentment, l'Arc Mediterrani és importantíssim.

—Però, en canvi, sembla que no acaba d'interessar a l'estat, com si li fes por.

—L'Arc Mediterrani és un incentiu, un valor afegit més perquè Espanya continuï progressant. Catalunya ha estat motor de progrés a Espanya. Tot el que sigui enfortir el progrés català és enfortir el progrés espanyol.

I en l'àmbit de la llengua, no hem de perdre el temps en polèmiques. Jo no sé si parlo català o valencià, o si són dues llengües... Però si no ho són, s'ha produït el miracle d'aprendre'n una i entendre les dues!

—Molts dels seus companys del País Valencià no ho veuen igual...

—Sí, però de segur que ells respecten tant la meua posició com jo la d'ells.

Enric Rimbau